

Misericordias Domini

1Sam17

23.4.2023

Pozdrav:

Milost vám a pokoj od toho kterýž byl, kterýž je a kterýž přijíti má.

Introit:

Pas berlou svou svůj lid, ovce dědictví svého,
ty, který sám jediný přebýváš v lesní divočině na Karmelu.
Ať se pasou v Bášanu a Gileádu jako za dnů odvěkých,
jako za dnů, kdy jsi vycházel z egyptské země.

Píseň: 552

Čtení: Ž23

Píseň: 548

Kázání: 1Sam17

Kdo by neznal příběh o Davidovi a Goliášovi. Kdo by neznal píseň od Jiřího Voskovce a Jana Wericha. Dalo by se říci – profláknutý příběh.

Svědék víry nám zde zaznamenal příběh, který přeskakuje z bojiště na pastvu a zase zpět. Bojiště někde mezi Sókem a Azekou v Efes-damínu. Betlém a scenérie jeho pastvin a kopců přibližně 1 km od bojiště.

Jako by vypravěč rozestavil dvě scény, na kterých jsou rozestaveny kulisy. Jedna scéna je bojiště, kde jsou vojáci připraveni k boji. Mají vše, co k boji potřebují.

Druhá scéna se je rozestavena jako poklidný život v Betlémě, pastva a pastýř, který kromě své hole a praku není ozbrojen. Ještě jako na okraj někde v dálce hřmí válečné pokřiky a hřmot zbraní.

V našem příběhu chtě nechtě se tyto světy setkají. I my svět domácího štěstí a bezpečí zažíváme, avšak kdesi v dálce hřmí bitvy se svým arzenálem. Jsou to dva světy, které jsou naší realitou.

Ano, ale. I pasáček David ve svém poklidném životě zažívá boj o přežití. V každodenní práci. Hlídá svěřené stádo. *Tvůj služebník byl pastýřem ovcí svého otce.* Už si vyzkoušel boj s něčím, či s někým, kdo je nepoměřitelný. Proti holi a rukám stojí zuby a drápy. *Když přišel lev anebo medvěd, aby odnesl ze stáda ovci, hnal jsem se za ním a bil jsem ho a vyrval mu ji*

z *tlamy*. David zde nebojuje z radosti z boje. Chrání a bojuje vlastně pro cizího. Stádo mu nepatří a může při tom boji přijít o život. Pěsti a hůl proti zubům a drápům šelmy jsou chabá zbraň. Tak ještě bojovat za svůj život, ale za životy cizích, a ještě k tomu ovcí. Raději utéci.

Jak často ve svém životě se snažíme zachránit to, co možná nestojí za to, jen tím, co máme? A je toho někdy žalostně málo. Zkusíme to, či utečeme a necháme stádo na pospas zvěři?

Vraťme se na bojiště, na scénu jedna. Zápasový bojovník chodí a vychloubá se. Nejen to, dalo by se říci, že se směje víře Izraelců. A není divu. Před ním stojí hlouček ustrašených možná ani ne bojovníků. Tito bojovníci možná nejsou vůbec vycvičení k boji. Jsou dost možná dobří pastevcí, nikoli bojovníci vycvičení jako Goliáš a jeho druhové.

Do takto rozestavených kulís přibude zase jeden pasáček. Má vlastně úplně jiné poslání. Má dát proviant bratrům a zjistit, co je u nich nového. Má tu drzost, že se připleče do řady bojovníků, kam vlastně vůbec nepatří. To dá rozum; bojovat smí jen ten, kdo je na boj vycvičen a hlavně připraven.

Avšak ejhle! Nikdo z té dlouhé řady, ve které David stojí, nechce bojovat. Proto sem přece přišli! Ještě k tomu tam někdo chřestí zbraněmi a nechutně *tupí Hospodina Boha zástupů*. Těch zástupů, které tam někde v dolině mezi Sókem a Azekou v dolině Ela stojí jako zmoklé slepice.

Goliáš vysoký čtyři lokty a jednu píd' (3m), na hlavě měl bronzovou helmici a byl oděn do šupinatého pancíře. Jeho pancíř vážil pět tisíc šekelů (40kg). Na svých nohou měl bronzové chrániče a na ramenou bronzový oštěp. Násada jeho kopí byla jako tkalcovské vratidlo, hrot jeho kopí vážil šest set šekelů železa, před ním chodil štítonoš. Tak to je Goliáš. Proti němu stojí David: *mladík měl ruměnec v tváři a pěkný vzhled.* Dalo by se říci – prostě jiné entity. Jiné bojové váhy. Prostě takto to nemůže být. Takto to není ani v boxu, kde se hraje fair play. Jsme však ve světě, kde fair play neplatí.

Jak často v životě je to takto postaveno. Jak často stojíme před něčím, co nás takto ohrožuje. Nemáme nic než holé ruce. Nemáme nic, co bychom si proti útočníkovi vzali, abychom ochránili sebe a ty druhé. Přesto to tak je. Víme, jak to dopadá na Ukrajině. Mocnější válčují ty slabé. Dalo by se říci obrazně, kdo má přilbici a všechnu výbavu k boji i obraně, vyhraje. To je jisté.

Vzít si stejnou zbroj. Nasadit si též helmu, pancíř, štít a najít si někoho, kdo bude oštěpy a šípy od nás odrážet. Nebo to nechat všechno ležet na zemi jako David. Shodit to ze sebe a vykročit jen tak. Umíme vlastně jako křesťané v takové zbroji chodit? Cítíme se v ní dobře, nebo volíme raději hůl, pět kamínků? Tedy úplně jiný způsob boje?

V našem příběhu vyhrál David. Odvážně šel nejen s holí a s prakem. Na svých bedrech nesl jednu přetěžkou věc. Nesl víru v Hospodina zástupů. Přetěžké rozhodnutí. Opravdu Bůh nevítězí silou pěstit? Opravdu se dá přemoci ty Goliáše s výbavou, kterou nám dává Kristus? S výbavou kříže, bolesti a utrpení?

Pane, prosím, dej, abych uvěřila, že tvé království se neobhazuje silou zbraní, ale láskou, která přemohla a přemáhá svět. Pane, prosím, dej, abych nebrala do rukou kříž a nemlátila s ním hlavy těch Goliášů. Pane, prosím, stůj při mně ve chvílích, kdy se zdá, že je vše ztraceno. Pane, prosím, dej mi sílu, když Goliášové zdánlivě vítězí nad bezbranným Davidem.

Píseň: 541

Poslání:

Vždyť Bůh řekl: „Nikdy tě neopustím a nikdy se tě nezřeknu.“
Proto smíme říkat s důvěrou: „Pán při mně stojí, nebudu se bát. Co mi může udělat člověk?“

Požehnání:

A pokoj Boží, kterýž převyšuje všeliký rozum,
hájití bude srdcí vašich i smyslů vašich v Kristu Ježíši.

Píseň: 406